

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 329/2020-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. júla 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpených advokátskou kanceláriou URBAN STEINECKER GAŠPAREC BOŠANSKÝ, s. r. o., Havlíčkova 16, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Ondrej Urban, MBA, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Csp 68/2017 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. mája 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Csp 68/2017 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia sú v procesnom postavení žalobcov sporovou stranou v napadnutom konaní, v ktorom sa domáhajú určenia, že zmluva o splátkovom úvere č. 5074461865 uzatvorená medzi sťažovateľmi a žalovaným [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], 6. júla 2015 (ďalej len „žalovaný“) je bezúročná a bez poplatkov podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“).

3. Žaloba bola na okresnom súde podaná 24. júla 2017. Okresný súd vydal 7. júna 2019 meritórny rozsudok č. k. 12 Csp 68/2017-212 (ďalej len „rozsudok“), ktorým určil, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný podal proti rozsudku súdu prvej inštancie 5. augusta 2019 odvolanie. Dňa 20. septembra 2019 sťažovatelia podali na súde prvej inštancie vyjadrenie k odvolaniu. Dňa 14. januára 2020 okresný súd postúpil odvolaciemu súdu, Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) spisový materiál na rozhodnutie o odvolaní.

4. Podstatou sťažnosti je námietka „extrémnej dĺžky“ napadnutého konania, ako aj súdneho konania vedeného na krajskom súde pod sp. zn. 14 Co 2/2020 (správne má byť 14 CoCsp 2/2020, pozn.), ktoré nie je ani po takmer troch rokoch od podania žaloby právoplatne skončené.

5. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti uviedli, že predmetné konanie je konaním, ktoré má pre nich ako spotrebiteľov a žalobcov osobitný význam, keďže ide o tzv. spotrebiteľský spor, ktorý patrí do kategórie sporov s ochranou slabšej strany, na ktoré sú kladené zvýšené požiadavky. V kontexte uvedeného sťažovatelia zastávajú názor, že napadnuté konanie je konaním, ktoré by malo byť vedené výnimočnou rýchlosťou. V tejto súvislosti sťažovatelia poukazujú na to, že *„Ak súdne konanie, ktoré si vyžaduje výnimočnú, resp. osobitnú rýchlosť nie je právoplatne ukončené ani po takmer 3 rokoch, pričom obe sporové strany poskytnú súdu prvej inštancie riadnu súčinnosť, tak v takom prípade konanie príslušného súdu je zjavne nesústredené, neefektívne a neúčinné a je možné ho označiť za konanie so zbytočnými prietahmi.“*

6. Sťažovatelia sa domnievajú, že úkony okresného súdu neboli realizované dostatočne sústredene, efektívne a účinne. V tejto súvislosti sťažovatelia poukázali na konštantnú judikatúru ústavného súdu, v zmysle ktorej nielen nečinnosť, ale aj neefektívna činnosť, resp. nesústredená činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou garantovaného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol. Prenesene na vec sťažovateľov, aj keď konajúci súd vykonal množstvo úkonov, dopustil sa podľa ich názoru zbytočných prietahov v konaní, pretože neurobil také úkony, ktoré sú spôsobilé prispieť k odstráneniu právnej neistoty účastníkov konania. Sťažovatelia dávajú do pozornosti ústavného súdu, že od podania odvolania (5. augusta 2019) do dňa postúpenia veci na rozhodnutie odvolaciemu súdu uplynulo 5 mesiacov, čo podľa sťažovateľov, odvolávajúc sa na judikatúru ústavného súdu, možno považovať za prietah v konaní zapríčinený postupom súdu.

7. Ku kritériu právnej a faktickej zložitosti veci sťažovatelia konštatujú, že napadnuté súdne konanie patrí do bežnej rozhodovacej praxe súdov a v danom prípade nejde ani o obzvlášť zložitý spotrebiteľský spor, a preto neexistuje objektívny dôvod na to, aby o ich žalobe rozhodol súd prvej inštancie až po dvoch rokoch od jej podania. Sťažovatelia zdôraznili, že od začiatku súdneho konania sú aktívnou stranou sporu, keďže vždy rešpektovali pokyny súdu, dodržali súdom stanovené lehoty na predloženie vyjadrení a zdržali sa akýchkoľvek úkonov, ktorými by spôsobili akékoľvek zbytočné prietahy v napadnutom súdnom konaní.

8. Sťažovatelia ďalej poukazujú na skutočnosť, že predmetné konanie má pre nich osobitný význam, pretože ak príslušný konajúci súd právoplatne určí, že nimi napádaná zmluva je bezúročná a bezpoplatková, tak budú povinní vrátiť žalovanému len požičanú istinu bez akýchkoľvek poplatkov a úrokov, no ak napadnuté konanie *«trvá extrémne dlhú dobu (takmer 3 roky), tak vzniká vážne „riziko“, že Sťažovateľ 1 a Sťažovateľ 2 v postavení spotrebiteľov uhradia žalovanej strane viac, ako je požičaná istina v dôsledku čoho, by Sťažovatelia následne museli iniciovať ďalšie súdne konanie za účelom vydania bezdôvodného obohatenia»*.

9. Pri posudzovaní tejto ústavnej sťažnosti by mal podľa názoru sťažovateľov ústavný súd vziať do úvahy aj skutočnosť, že tento neistý stav, v ktorom sa sťažovatelia ako slabšia strana sporu nachádzajú z dôvodu pomalej činnosti okresného súdu po dobu takmer troch rokov, má taktiež značný dopad aj na ich ekonomickú situáciu, keďže v napadnutom konaní sú zastúpení *„erudovanou advokátskou kanceláriou so sídlom v Bratislave“*, z čoho je zrejmé, že dĺžka napadnutého konania má značný dopad aj na výšku trov právneho zastúpenia, ktorá sťažovateľov neprimerane zatťažuje.

10. K podaniu sťažnosti v zmysle § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej ako „zákon o súdoch“) ako podmienke pre podanie ústavnej sťažnosti sťažovatelia zastávajú názor, že *«v danom prípade využitie tohto prostriedku nápravy nemožno považovať za postup umožňujúci dosiahnuť účinnú ochranu práva garantovaného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, nakoľko z chronologického prehľadu úkonov Súdu prvej inštancie vyplýva, že konajúci súd*

je v danej veci na oko „činný“, avšak vzhľadom k aktuálnemu stavu konania je možné podľa názoru Sťažovateľov konštatovať, že vykonané úkony súdu neboli dostatočne efektívne a účinné, keďže ani po takmer 3 rokoch vedenia súdneho konania predmetná sporová vec nie je právoplatne ukončená». V tejto súvislosti sťažovatelia poukázali aj na ustálenú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej ako „ESLP“), v zmysle ktorej sťažnosť predsedovi súdu nemožno považovať za účinný prostriedok nápravy.

11. Na základe uvedených dôvodov sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty postupom okresného súdu v napadnutom konaní, prikázal okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov, priznal každému zo sťažovateľov primerané finančné zadost'učinenie vo výške 3 000 € a náhradu trov konania na účet ich právneho zástupcu.

12. Z vyžiadaného spisu okresného súdu vedeného v napadnutom konaní ústavný súd zistil vykonanie týchto procesných úkonov:

- 25. júla 2017 – doručená žaloba,
- 13. októbra 2017 – doručovaná žaloba na vyjadrenie žalovanému,
- 3. novembra 2017 – doručené vyjadrenie žalovaného,
- 22. januára 2018 – doručované vyjadrenie žalovaného na vyjadrenie sťažovateľom,
- 9. februára 2018 – replika sťažovateľov,
- 28. mája 2018 – replika sťažovateľov doručovaná žalovanému na vyjadrenie,
- 29. júna 2018 – duplika žalovaného doručená súdu,
- 18. januára 2019 – pojednávanie,
- 18. marca 2019 – vyjadrenie, záverečná reč sťažovateľov,
- 21. marca 2019 – pojednávanie nariadené na 29. marec 2019 zrušené pre zdravotné dôvody zákonnej sudkyne,
- 29. apríla 2019 – stanovený termín pojednávania na 7. jún 2019,
- 31. mája 2019 – ospravedlnenie právneho zástupcu sťažovateľov z účasti na pojednávaní 7. júna 2019 z dôvodu hospodárnosti konania a žiadosť o prejednanie veci v neprítomnosti sťažovateľov a ich právneho zástupcu,

- 5. júna 2019 – doručené záverečné vyjadrenie žalovaného,
- 7. júna 2019 – pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok vo veci samej,
- 3. júla 2019 – rozsudok doručovaný stranám sporu,
- 7. augusta 2019 – odvolanie žalovaného,
- 9. septembra 2019 – uznesenie na zaplatenie súdneho poplatku za odvolanie,
- 9. septembra 2019 – odvolanie doručované na vyjadrenie sťažovateľom,
- 23. septembra 2019 – vyjadrenie sťažovateľov k odvolaniu,
- 9. októbra 2019 – zaplatený poplatok za odvolanie,
- 13. novembra 2019 – vyjadrenie sťažovateľov doručované žalovanému na vyjadrenie,
- 14. januára 2020 – spis predložený krajskému súdu.

II.

Relevantná právna úprava

13. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

14. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

15. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

16. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

17. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

18. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne čl. 38 ods. 2 listiny) každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

V súlade s čl. 47 charty každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie vecí ústavným súdom

19. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľov na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty postupom okresného súdu v napadnutom konaní, ktoré sťažovatelia vidia v neprimeranej dĺžke napadnutého konania ako celku a v neefektívnej činnosti okresného súdu.

20. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu alebo iného štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty dochádza v zásade až právoplatným rozhodnutím súdu alebo štátneho orgánu. Na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy preto nestačí, aby súd alebo štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (napr. I. ÚS 10/98, III. ÚS 224/05).

21. Ústavný súd ďalej poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej opakovane pripomína, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 48/03, III. ÚS 59/05). Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý treba vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavnú sťažnosť spravidla odmietne ako zjavne neopodstatnenú (napr. I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05).

22. Podľa judikatúry ústavného súdu dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť je aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, I. ÚS 117/05, I. ÚS 225/05, II. ÚS 272/06). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach tiež vyslovil, že zjavná neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne čl. 38 ods. 2 listiny) môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo

uvažovať o zbytočných priet'ahoch (napr. IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05, I. ÚS 455/2014, m. m. IV. ÚS 201/2018, IV. ÚS 172/2020).

23. V tomto kontexte ústavný súd poukazuje aj na rozhodovaciú prax a judikatúru ESLP v obdobných veciach, podľa ktorej v civilných veciach dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. Humen proti Poľsku, rozsudok z 15. 10. 1999, body 58 a 69, Calvelli a Ciglio proti Taliansku, rozsudok zo 17. 1. 2002, body 64, 65 a 66).

24. Napadnuté konanie trvalo do času podania ústavnej s'ťažnosti takmer 2 roky a 10 mesiacov. Z vyžiadaného spisu okresného súdu vedeného v napadnutom konaní vyplýva, že okresný súd konal v zásade plynulo bez dlhších období nečinnosti s výnimkou jedného obdobia nečinnosti v trvaní takmer 7 mesiacov od 29. júna 2018, keď bola duplika žalovaného doručená súdu do 18. januára 2019, kedy sa konalo hlavné pojednávanie. Je však potrebné uviesť, že nečinnosť okresného súdu nebola obsahom námietok s'ťažovateľov. Vychádzajúc z obsahu s'ťažnostných námietok s'ťažovateľov sa ústavný súd zamerlal na posúdenie prípadnej neefektívnosti postupu okresného súdu, hoci aj tieto námietky s'ťažovateľa odôvodnili len tým, že o samotnej žalobe okresný súd meritórne rozhodol až po dvoch rokoch od jej podania a spis bol krajskému súdu predložený na rozhodnutie o odvolaní až po piatich mesiacoch od podania odvolania.

25. Vychádzajúc z obsahu vyžiadaného spisu okresného súdu vedeného v napadnutom konaní, ústavný súd zistil, že po podaní žaloby 25. júla 2017 okresný súd vykonával procesné úkony spojené s doručením žaloby na vyjadrenie žalovanému, vyjadrenia žalovaného, repliky a dupliky. Následne okresný súd vykonal 18. januára 2019 prvé hlavné pojednávanie. Pojednávanie nariadené na 29. marec 2019 bolo zrušené pre zdravotné dôvody zákonnej sudkyne a na nasledujúcom pojednávaní 7. júna 2019 bol vyhlásený rozsudok vo veci samej, ktorý bol bez meškania doručený stranám sporu. Dňa 7. augusta 2019 podal žalovaný proti rozsudku odvolanie, ktoré okresný súd 9. septembra 2019 doručoval s'ťažovateľom na vyjadrenie. Po doručení vyjadrenia s'ťažovateľov k odvolaniu (23. septembra 2019), zaplatení súdneho poplatku za odvolanie žalovaným

(9. októbra 2019) a po doručení vyjadrenia sťažovateľov žalovanému na vyjadrenie (13. novembra 2019) predložil okresný súd 14. januára 2020 spis na rozhodnutie o odvolaní krajskému súdu, o ktorom krajský súd zatiaľ nerozhodol. Z vykonaných procesných úkonov v napadnutom konaní ústavný súd nezistil vykonanie takých úkonov, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako neefektívne, resp. nesústreďené. Okresný súd vykonával všetky úkony so zámerom dospieť k rozhodnutiu vo veci samej, a pokiaľ ide o otázku efektivity, jeho postupu v tomto smere mu nie je čo vytknúť.

26. Postup okresného súdu v napadnutom konaní podľa názoru ústavného súdu s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prejednávanej veci zjavne nedosahuje takú intenzitu, ktorá by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie umožňovala ústavnému súdu dospieť k záveru o porušení základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty.

27. Ústavný súd v tejto súvislosti prihliadal predovšetkým na celkovú dobu trvania napadnutého konania (2 roky a 10 mesiacov), ktorú aj s ohľadom na judikatúru EŠLP nehodnotí ako spôsobilú bez ďalšieho viesť k záveru o jej neprimeranosti. Do úvahy ústavný súd zobral aj predmet sporu (spotrebiteľský spor), ktorý aj keď je pre samotných sťažovateľov nepochybne dôležitý, nepatrí do kategórie tzv. citlivých konaní, ktoré by si vyžadovali zo strany vo veci konajúceho súdu osobitný prístup (ako to je napríklad v prípade pracovnoprávných sporov alebo v konaniach vo veci starostlivosti o maloletých).

28. Vzhľadom na všetky už uvedené skutočnosti ústavný súd po preskúmaní argumentácie obsiahnutej v ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že napadnuté konanie nie je poznačené neefektívnou činnosťou v ústavne relevantnej intenzite, na základe ktorej by po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie bolo možné vysloviť porušenie sťažovateľmi označených práv. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľov pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

29. Pre úplnosť ústavný súd poznamenáva, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej podľa príslušných ustanovení zákona o ústavnom súde, a preto v budúcnosti nebráni sťažovateľom, aby po splnení všetkých zákonných podmienok za predpokladu zotrvania na stanovisku, že postupom okresného súdu dochádza k zbytočným priet'ahom v napadnutom konaní (po prípadnom zrušení rozsudku zo 7. júna 2019 a vrátení veci odvolacím súdom na ďalšie konanie), predložili ústavnému súdu novú ústavnú sťažnosť.

30. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá a rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia a náhrady trov konania je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o týchto návrhoch sťažovateľov už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu